

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a Mgr. Sylvie Šiškeové v právní věci žalobkyně: **A-Z Power CZ, s.r.o.**, se sídlem Husinecká 903/10, Praha 3, zastoupená JUDr. Miroslavem Bartoněm, advokátem se sídlem Záhřebská 577/33, Praha 2, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2016, č. j. 9981/1.30/15-7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2019, č. j. 6 Ad 19/2016 – 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozsudkem ze dne 28. 2. 2019, č. j. 6 Ad 19/2016 – 31, Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl žalobu směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2016, čj. 9981/1.30/15-7 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj ze dne 9. 5. 2016, č. j. 13569/6.30/15-16 (dále jen „rozhodnutí I. stupně“), jímž byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 52 000 Kč za spáchání správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), jehož se dopustila tím, že umožnila výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 tohoto zákona.

[2] Městský soud se ztotožnil se závěrem správních orgánů, že zaměstnanec žalobkyně vykonával zcela jinou činnost (jiný druh práce – třídič odpadů), než jakou měl uvedenu v povolení k zaměstnání (dělník v oblasti výstavby budov). Zaměstnanec vykonával tuto činnost na pracovišti společnosti zabývající se nakládáním s odpady, nikoliv na místě sjednaném v pracovní smlouvě, a to po dobu cca 1 měsíce. Činnost v takovém časovém rozsahu pak nelze hodnotit jako krátkodobou. Ačkoliv se některé pracovní činnosti překrývají (např. tak, že s výstavbou budov souvisí i třídění odpadů vzniklých při výstavbě či demolici budov), nelze v daném případě pominout, že z kontrolních zjištění vyplynulo, že se právě o takovou jednorázovou činnost při demolici budov, při které by zaměstnanec žalobkyně třídil např. vytrhané kabely, nejednalo, neboť zaměstnanec žalobkyně vykonával práci třídiče odpadů po dobu 1 měsíce v areálu společnosti zabývající se nakládáním s odpady, tj. nikoli na místě stavby. Uvedenou činnost tak nelze podřadit pod práci dělníka ve výstavbě budov. Klasifikace zaměstnání CZ-ISCO je založena na dvou hlavních principech, kterými jsou druh vykonávané práce a úroveň dovedností. Systematicky jsou zaměstnání seřazena tak, že ta, jež vyžadují vykonávání stejných úkolů, by měla být vždy zařazena na stejném místě. Základní rozlišení tedy jednoznačně vyplývá už z tohoto širšího dělení, kdy třídiči odpadů spadají pod specializaci pracovníci s odpady a ostatní pomocní pracovníci; dělníci v oblasti výstavby budov spadají pod specializaci pomocní pracovníci v oblasti těžby, stavebnictví, výroby, dopravy a v příbuzných oborech.

[3] Městský soud nepřisvědčil ani námitce, že druh práce „dělníci v oblasti výstavby budov“ je nutné interpretovat jako povolení k dělnické, nekvalifikované práci. Určité nekvalifikované práce týkající se výstavby budov či jejich demolice lze pod tento pojem vztáhnout, např. žalobkyní zmiňované třídění vytrhaných kabelů na místě stavby, avšak nelze k obsahu tohoto pojmu přistupovat pouze předestřeným extenzivním výkladem, neboť v takovém případě by vydávání povolení k zaměstnání opravňující k výkonu daného druhu práce prakticky pozbývalo smyslu. Stačilo by mít povolení k práci s „vyšší“ kvalifikací, což by v sobě zahrnovalo i povolení k výkonu práce s „nižší“ kvalifikací. Takový přístup by však byl v rozporu se smyslem a účelem právní úpravy vydávání povolení k zaměstnávání cizinců. Rovněž pak by pozbývala smyslu citovaná Klasifikace zaměstnání, která od sebe jednotlivé druhy prací odlišuje. V daném případě bylo navíc správními orgány prokázáno, že zaměstnanec žalobkyně nekonal žádné pomocné a nekvalifikované práce při výstavbě budov, ale vykonával činnost třídiče odpadů u společnosti, která v této oblasti podniká.

[4] Dále se městský soud zabýval materiální stránkou deliktu a dospěl k závěru, že jednáním žalobkyně byl nepochybně porušen zákonem chráněný zájem na regulaci pracovního trhu v ČR, neboť v případě, že by takové jednání žalobkyně bylo ze strany správních orgánů či soudu aprobováno, pak by vydávání povolení k zaměstnání pro cizince pozbylo svého smyslu. Žalobkyně se nemůže zprostit své odpovědnosti s odkazem na nízkou společenskou škodlivost svého jednání spočívající v nízkém počtu uchazečů o zaměstnání v oblasti odpadů v Plzeňském kraji. Ostatně hodnocení tohoto počtu uchazečů o zaměstnání v určitém místě (situace na daném trhu práce) je navíc i předmětem

pokračování

posouzení při vydávání povolení k zaměstnání s tím, že cílem zákonné úpravy je ochrana trhu práce tak, aby cizinci mohli být zaměstnáváni pouze na místech, na která nelze přijmout uchazeče o zaměstnání evidovaného na úřadu práce.

[5] Ani námitky ohledně sankce nebyly podle soudu důvodné. Uložená sankce není nepřiměřená ani likvidační. Podle přiznání k dani z příjmů žalobkyně činil výsledek jejího hospodaření v roce 2014 celkem 608 870 Kč, roční úhrn čistého obrátu pak 16 870 091 Kč, dále žalobkyně vlastnila dvě motorová vozidla. Sankce byla uložena při dolní hranici zákonné sazby. Správní orgán I. stupně při rozhodování o výši uložené sankce zohlednil skutečnost, že žalobkyně umožnila výkon nelegální práce pouze jednomu zaměstnanci, zároveň tak však činila po dobu téměř jednoho kalendářního měsíce.

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalovaného

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnila důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nesprávné posouzení rozhodné právní otázky krajským soudem.

[7] Stěžovatelka je přesvědčena, že změna druhu práce, ke kterému v daném případě došlo, není zásadní a společensky škodlivá. Jedná se stále o manuální, fyzickou práci, při které nejsou nutné žádné speciální kvalifikační předpoklady, dovednosti ani znalosti. Rozhodně nebylo jejím záměrem obcházet zákony na úseku zaměstnávání cizinců. Městský soud navíc opomenul, že má stěžovatelka živnostenské oprávnění na obor činnosti „nakládání s odpady (vyjma nebezpečných)“, a nesprávně vyhodnotil argument, že dočasná změna druhu práce zaměstnance byla vyvolána okamžitou provozní potřebou.

[8] Správní orgány ani městský soud se důkladně nezabývaly společenskou škodlivostí jednání stěžovatelky. Tu nelze spatřovat v krátkodobé a nepatrné změně druhu práce, jak tomu je v nyní posuzovaném případě. Navíc zařazení jednotlivých činností pod daný druh práce není určeno samostatným právním předpisem ani prováděcím předpisem k zákonu o zaměstnanosti či zákoníku práce, ale pouze klasifikací Českého statistického úřadu. Správní orgány se nezabývaly tím, kolik stěžovatelka odvedla za zaměstnance na sociálním a zdravotním pojištění, kolik zájemců z řad občanů České republiky o danou pozici bylo odmítnuto. Nebyla tak prokázána společenská škodlivost jednání, ačkoliv se jedná o jednu z podmínek odpovědnosti za přestupek.

[9] Na závěr stěžovatelka brojila proti výši uložené pokuty. Správní orgány se důkladně nezabývaly jejími majetkovými poměry. Za přítěžující okolnost označily recidivu stěžovatelky, což je lživé tvrzení.

[10] S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný se zcela ztotožnil se závěry městského soudu, odkázal na svá vyjádření k žalobě a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Předmětem sporu je otázka, zda stěžovatelka umožnila výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti spočívající ve výkonu práce cizincem v rozporu s povolením k zaměstnání.

III. 1 Formální stránka přestupku

[15] Dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti se právnická osoba dopustí přestupku tím, že *umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2.*

[16] Dle § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti je nelegální prací *práce vykonávaná cizincem v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou, kartou vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrou kartou vydanými podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky nebo bez některé z těchto karet.*

[17] Podle správního spisu při kontrole stěžovatelky provedené Oblastním inspektorátem práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj (dále jen „oblastní inspektorát práce“) v areálu na adrese Bezovka 197, Chrást, kde vykonává svou činnost společnost GZR plast s. r. o., byla zjištěna přítomnost zaměstnance stěžovatelky, který vykonával na volném prostranství práci spočívající v třídění a zpracování elektroodpadu (kabelů a kabelových svazků). Zaměstnanec předložil povolení k zaměstnání, v němž měl uveden druh práce „dělník v oblasti výstavby budov“ a místo výkonu práce Praha. Během správního řízení bylo prokázáno, že byl zaměstnanec vyslán na pracovní cestu na pracoviště společnosti GZR plast s. r. o. Tato společnost se dle živnostenského rejstříku zabývá nakládáním s odpady (vyjma nebezpečných) a specializovaným maloobchodem a maloobchodem se smíšeným zbožím. Předmětem činnosti této společnosti není oblast výstavby budov ani jejich demolice a odstraňování odpadu při demolici na staveništi. Pracovníci této společnosti nakládají s odpadem a třídí jej bez ohledu na jeho původ. Na základě těchto zjištění dospěl oblastní inspektorát práce k závěru, že stěžovatelka umožnila zaměstnanci (cizinci) výkon práce v rozporu s uděleným povolením k zaměstnání.

[18] Stěžovatelka se brání, že jiný druh práce nebyl vykonáván dlouhodobě a že se nejednalo o zásadní změnu. Skutková podstata výkonu práce v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání však neobsahuje kritérium dlouhodobosti ani toho, že by muselo jít o zásadní odlišnosti v druhu práce. Přísně vzato postačí, když bude kontrolou zjištěno, že zaměstnanec vykonává (a to nikoli jednorázově či výjimečně, nýbrž soustavně) jiný druh práce, než pro který mu bylo uděleno povolení k zaměstnání. K tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 4. 2012, č. j. 4 Ads 177/2011 - 120,

pokračování

v němž uvedl, že „pod pojmem nelegální práce nelze rozumět práci v nejobecnějším smyslu, tedy že postačí, když pracující osoba vyvíjí nějakou pracovní činnost. K posouzení práce cizincem jako nelegální práce ve smyslu zákona o zaměstnanosti je třeba, aby tuto práci vykonával cizinec soustavně, podle pokynů a za mzdu, plat nebo odměnu. Cílem zákona o zaměstnanosti totiž není potírat jakoukoli práci cizinců, ale jen takovou, kterou cizinci vykonávají v rozporu s povolením k zaměstnání (například jiný druh práce) nebo bez povolení k zaměstnání, tedy práci, která je obdobná závislé práci ve smyslu zákoníku práce.“ (zvýraznění doplněno nyní).

[19] Nelze souhlasit se stěžovatelčíným výkladem rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2013, č. j. 4 As 107/2013 - 26, a ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 30/2013 - 28, že pouze zásadní změna druhu povolené pracovní činnosti může být hodnocena jako výkon nelegální práce, nikoliv změna druhu práce nepodstatná či krátkodobá. Z citovaných rozsudků jednoznačně vyplývá, že dlouhodobý výkon práce na jiném místě či zásadní změna druhu práce, než který je uveden v pracovním povolení, musí být vždy hodnoceny jako nelegální práce. V ostatních případech je nutné posoudit konkrétní okolnosti daného případu. I jiná než zásadní změna druhu práce tak může představovat nelegální práci.

[20] V nyní posuzovaném případě bylo zaměstnanci stěžovatelky uděleno pracovní oprávnění k výkonu druhu práce „dělník v oblasti výstavby budov“. Při kontrole však cizinec třídil a zpracovával elektroodpad v areálu společnosti GZR plast s. r. o., jež podniká v oblasti nakládání s odpady. Tuto činnost v době kontroly vykonával zhruba jeden měsíc. Nebylo prokázáno, že by se jednalo o odpad ze stavební činnosti, což ostatně ani stěžovatelka netvrdila. Ta argumentovala uspokojováním nezbytné potřeby a zaměnitelností některých činností v rámci druhu práce. Nejvyšší správní soud, stejně jako správní orgány a městský soud, však názor stěžovatelky nesdílí. Ze skutkových okolností tohoto případu má za prokázané, že stěžovatelka umožnila výkon nelegální práce, neboť zaměstnancem vykonávaná činnost není podřaditelná pod druh práce, k němuž bylo zaměstnanci uděleno oprávnění. Navíc lze mít důvodné pochybnosti o tom, kdy by došlo ke skončení „pracovní cesty“, nebýt provedené kontroly.

[21] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem městského soudu, že určité nekvalifikované práce týkající se výstavby budov či jejich demolice lze vztáhnout pod druh práce „dělník v oblasti výstavby budov“, a to např. stěžovatelkou zmiňované třídění vytrhaných kabelů na místě stavby, avšak nelze k obsahu tohoto pojmu přistupovat tak extenzivním výkladem, který nabízí stěžovatelka, neboť v takovém případě by vydávání povolení k zaměstnání opravňující k výkonu daného druhu práce prakticky pozbývalo smyslu. Stačilo by mít povolení k práci s „vyšší“ kvalifikací, což by v sobě zahrnovalo i povolení k výkonu práce s „nižší“ kvalifikací. Takový přístup by však byl v rozporu se smyslem a účelem právní úpravy vydávání povolení k zaměstnávání cizinců. Rovněž pak by pozbývala smyslu citovaná Klasifikace zaměstnání, která od sebe jednotlivé druhy prací odlišuje.

III.1 Materiální stránka přestupku

[22] Stěžovatelka předně namítá, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku, neboť její jednání nelze považovat za společensky škodlivé.

[23] Podle § 2 odst. 1 o přestupcích *(p)řestupkem je zaviněné protiprávní jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně*. Z tohoto ustanovení vyplývá, že znaky přestupku jsou stanoveny zákonem, přičemž přestupek je vymezen materiálním a formálním znakem, které musí být naplněny současně. Materiální znak přestupku spočívá v tom, že zaviněné protiprávní jednání porušuje nebo ohrožuje zákonem chráněné zájmy společnosti. Nejvyšší správní soud v této souvislosti stejně jako městský soud poukazuje na svůj rozsudek ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45, v němž vyslovil, že *„(j)ednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti“*.

[24] Zákon o zaměstnanosti má v těch částech, v nichž upravuje zaměstnávání cizinců, za účel stabilizovat rovnováhu na trhu práce v České republice na pokud možno co nejvyšší úrovni vyplácených odměn za práci a v určité míře izolovat český trh práce od pracovního trhu globálního [viz § 92 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti, podle něhož krajská pobočka Úřadu práce vydá povolení k zaměstnání za splnění nutné podmínky, že *volné pracovní místo nelze s ohledem na požadovanou kvalifikaci nebo nedostatek volných pracovních sil obsadit jinak*]. Účelem zákona je zejména uspokojit potřeby zaměstnání občanů Evropské unie, v praxi zejména občanů ČR žijících na našem území. Zaměstnávání cizinců má sloužit k „dokrytí“ potřeb pracovních sil tam, kde to zájem českého hospodářství jako celku (ne nezbytně však zájem jednotlivých zaměstnavatelů) vyžaduje. Proto je zaměstnávání cizinců podrobena přísné regulaci jak z hledisek strukturálních, tak z hledisek prostorových – smyslem a účelem regulace je vpustit na český pracovní trh jen takové profese, na taková místa, v takových počtech a v takovém čase, v nichž to pomůže celkovému ekonomickému výkonu země a zároveň to nepovede ke snížení dostupnosti zaměstnání pro občany EU a úrovně pracovních odměn, jichž v ČR dosahují. Obecně vzato má být český trh práce od prostředí mimo EU v jistém smyslu izolován tak, aby úroveň odměn za práci zde byla pokud možno co nejvyšší. Zaměstnavatelé si mají konkurovat v rámci tohoto pracovního trhu převážně „přepĺácením“ a vzájemným „přetahováním“ zde dostupných potenciálních zaměstnanců, zvyšováním produktivity práce a technologickými inovacemi, a pokud možno ne angažováním zaměstnanců z ciziny ochotných pracovat za nižší odměnu než zdejší potenciální zaměstnanci. Pokud by bylo možné získat povolení k zaměstnání pro určitý druh práce a určité místo výkonu práce, kde je nedostatek pracovních sil pro práci daného druhu, a s takto uděleným povolením bez další regulace pracovat v jiných profesích či na jiných místech, s vyšší nezaměstnaností a nedostatkem pracovních příležitostí, nemohl by být tento smysl a účel pravidel zaměstnávání cizinců podle zákona o zaměstnanosti naplněn.

[25] Jak taktéž Nejvyšší správní soud dovodil např. v rozsudku ze dne 12. 2. 2015, č. j. 3 As 92/2014 – 32, *„(f)ormální znaky přestupkového jednání jsou koncipovány tak, aby naplňovaly v běžných případech i znaky materiální. Pouze v případě, kdy existují významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“* Stěžovatelka svým jednáním naplnila skutkovou

pokračování

podstatu vytýkaného přestupku ve všech jeho znacích, přičemž nebyly přítomny významné okolnosti, které by vyloučily, že byl stěžovatelčím jednáním porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. Správní orgány i městský soud se touto otázkou dostatečně zabývaly a odůvodnily, proč považují jednání stěžovatelky za společensky škodlivé. Kasační námitka tak není důvodná.

III. 3 Výše pokuty

[26] V posledním stížním bodu pak stěžovatelka uplatnila námitky k výši uložené pokuty, když zejména namítala, že správní orgány nepřihlédly k předloženým dokladům o její majetkové situaci, čímž byla porušena zásada přiměřenosti. Navíc jí jak příkazem, tak prvostupňovým rozhodnutím byla uložena pokuta ve stejné výši (52 000 Kč).

[27] Správní orgány jak v prvostupňovém, tak v napadeném rozhodnutí zcela přezkoumatelně výši uložené pokuty odůvodnily, když rovněž zohlednily v řízení (tj. až po zrušení příkazu) stěžovatelkou předložené doklady o její majetkové situaci. Správní orgány aplikovaly zásadu přiměřenosti sankce. Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem dospěl k závěru, že uložená sankce není vůči stěžovateli nepřiměřená a tím méně likvidační, když se ze spisu podává, že dle přiznání k dani z příjmů činil výsledek hospodaření stěžovatelky v roce 2014 celkem 608 870 Kč, roční úhrn čistého obrátu pak 16 870 091 Kč, dále stěžovatelka vlastnila dvě motorová vozidla. Sankce uložená při dolní hranici zákonné sazby [dolní hranice zákonné sazby činí 50 000 Kč, viz § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti] tak s ohledem na nastíněné majetkové poměry není nepřiměřená a rovněž ani likvidační. Správní orgán I. stupně při rozhodování o výši uložené sankce zohlednil skutečnost, že stěžovatelka umožnila výkon nelegální práce pouze jednomu zaměstnanci, zároveň tak však činila po dobu téměř jednoho kalendářního měsíce.

[28] Žalovaný pak zcela správně korigoval nedoložený závěr správního orgánu I. stupně o recidivě stěžovatelky jako přitěžující okolnosti. Nebylo však nezbytné, aby jen kvůli tomu snížil samotnou výši pokuty, pokud ji při celkovém zhodnocení všech okolností, jež spolupůsobily při stanovení její výše, shledal přiměřenou.

[29] Krajský soud pak pokutu právem nemoderoval. Smyslem institutu moderaace správního trestu dle § 78 odst. 2 s. ř. s. není libovolné nalézání ideální výše sankce soudem místo správního orgánu, ale korekce v případech její zjevné neadekvátnosti a nespravedlnosti (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012 - 23). S ohledem na výši pokuty, která byla uložena při dolní hranici zákonné sazby a po důkladném zvážení konkrétních okolností případu, Nejvyšší správní soud neshledal její namítanou nepřiměřenost.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci

rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[31] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. září 2020

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu